

Woensdag

19 Junij.

De afzender dezer Courant geeft gedrukt driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2.25, en franco per post f 2.50. Adverfianten worden geplaatst te 50 Ct. de regel; uitgezonderd Huwelijks-Geboorte- en Doodbedenkingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1.50 is, en voor elke regel daarboven 25 Ct. de regel. Voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Voorloopig verslag der centrale afdeeling der Tweede Kamer over het conversie-ontwerp.

Wij hebben in onze nommers van 29 Mei, 5, 10, en 12 Junij ons oordeel zoowel over het conversie-besluit, als over het wets-ontwerp, tot voortzetting van het eerste goopenbaard. — Het besluit, zagen wij, droeg tot stempel: onwettigheid, onvoorzichtigheid en zucht der regering om, ten voordeele hare partij alleen, zooveel mogelijk van de aan de natie onttroegde 127 millioen, als het ware, andermaal te ontfutselen. — Het wets-ontwerp werd gekenmerkt door deze zelfde zucht, nog veel hooger opgedreven door schuldvermeerdering met 13 millioen, door belasting der toekomst en door opoffering der natie aan de winstzucht der fondshouders en de onverzadelijkheid der beurs-speculanten. Beide stukken een uitvloeijsel van het verderfelijke regerings-stelsel, waaronder de natie gebukt gaat.

Het voorloopig verslag der centrale afdeeling omtrent het conversie-ontwerp is het eerste blijk dat wij van het gevoelen der Kamer omtrent beide onderwerpen ontvingen. Wij weten dat het een vrij slechte thermometer is, doch het is de eenige die wij hebben. Wij dienen dus voorloopig ons oordeel omtrent de houding der Kamer ten deze daarnaar te richten. — En dan zien wij daaruit dat, wat de besluits-conversie betreft, men die algemeen onvoorzichtig en onraadzaam keurde (men moet toch wel wat doen; niet waar?) doch dat slechts de helft van het 40tal, dat aan het onderzoek deel nam, het gebruik der 127 millioen in art. 3 als onwettig beschouwde, terwijl de overige 20 of de *wettigheid dier maatregel* (op welke gronden *rara*? — geene waarschijnlijk; — de discussie zal het leeven,) *staande hielden*, of het *niet noodig rakenden zich daaromtrent uit te laten*. — Niet noodig u daaromtrent uit te laten Edel Mog. Heeren? — O tempora, o mores! De onbeschaamdheid neemt hand over hand toe. De triumph uwer partij gaf u moed, wij gevoelen het. Waartoe zijt gij dan *noodig*? — Is het niet om u over de handelingen der regering uit te laten, haar naar uwe overtuiging in het belang der natie of te ondersteunen of tot veranderen te dwingen? Of zijt gij alleen *noodig* om den volke belastingen op te leggen, ten einde daaruit uwe *onnootheid* met f 2500 beloond te zien? — Maar wij vergeten het, gij geeft redenen op, waarom het *onnootheid* was uwe roeping te vervullen. — om de *tegenwoordige omstandigheden* namentlijk: Wij kennen dien dekmantel, maar zij is lang versleten en vol gaten en te vergeefs chacht gij er voor het oog der natie uwe naaktheid mede te bedekken.

En nu wat het wets-ontwerp aangaat, geen algemeene kreet hebben wij daaromtrent in het verslag zien opgaan, die het verdiende, geen kreet tegen de schuldvermeerdering van 13 millioen, geen kreet tegen de strekking, waarvan dit een gevolg is, het belasten der toekomst voor een oogenblik voordeel, eene strekking welke wij in ons nummer van 5 Junij, die des verkwesters noemden, eene strekking die sinds lang ons ongeluk deed toenemen, — geen kreet, die wars van alle beurs-speculatiën en geld-kunstenaarjen, waarin wij steeds verward schijnende moeten blijven, den eenigen, eenvoudigen, natuurlijken, eerlijken weg, door Prof. Ackersdijkt aangewezen, verlangt te volgen, — geen kreet, in één woord, die zich als de kracht des volks tegen over een stelsel zet, dat ten verderve der natie door de regering wordt volgehouden, en waarvan elk uitvloeijsel met energie moet

bestreden worden. — Men heeft hier en daar zoo wat gehakt en geuit, en welligt te regt; — maar dat hakken en vitten is overbodig waar men de grondslag moest afkeuren. Het is een blijk van transactie, ja van geëenring. Het toont dat de overgroot meerderheid der regering de hand heeft gebonden.

En omtrent de conversie der lasten, ten laste der Overzeesche Bezittingen, de overbrenging dezer schulden van de rekening dier Bezittingen op die van het moederland, dat meeststuk der regering, om zich en de haren ten koste der natie, zooveel mogelijk uit de volgekomen leening te beysporden; —

Eenigen slechts, zegt het verslag, hebben het gevoelen geuit, dat door het gebruik der 127 millioen (bij art. 3 van het besluit) tot aflossing van schulden *ten laste der Overzeesche Bezittingen*, de regering art. 16 der monsterwet geschonden had. — Terwijl (bij art. 3 der wet) de meerderheid zich vereenigt met het beginsel, waarvan de regering is uitgegaan om de schulden ten laste der Overzeesche Bezittingen als schulden ten laste van het rijk te beschouwen. — De meerderheid dus acht art. 16 der monsterwet door het besluit niet overtreden, en verlangt dat men bij de wet op dien ingeslagen weg voortga, ja verleent hare hooge goedkeuring aan art. 13 van het ontwerp, aan de overbrenging der schulden ten laste der onverantwoordelijke administratie der regering op de schouders der natie.

Art. 16 der monsterwet zeide der natie toe, dat het geld, dat haar door al dien kunstigen tweeslachtigen toestel, hoe zou later blijken, ontfusseld zou worden, ten minste voor het daartoe bestemde gedeelte, tot vermindering hare jaarlijksche uitgaven, tot convertering van schulden *ten laste van het rijk* zou gebezigd worden, — de regering versnaadt dat voorschrift, en zegt op eigen gezag dat geld tot andere einde, tot convertering van schulden, die zij uit hare *private* kas betaalt, te zullen bezigen. — En de vertegenwoordiging buigt het hoofd, en zegt, dat *dit hetzelfde is*. Gelukkig Nederland! — Maar verder, de regering verlangt dit andermaal te doen, ditzelfde te herhalen en vraagt daartoe de magtiging der vertegenwoordiging, — en de vertegenwoordiging schijnt andermaal het hoofd te zullen buigen, ja dit verlangen toe te juichen! Gelukkig Nederland! — Ja nog verder, de regering verlangt hare *private* kas van die geheele schuld te ontdoen, ze op de natie over te schuiven, — en de vertegenwoordiging schijnt in aanbidding neer te vallen, en stamelt woorden van bewondering, woorden van ingenomenheid met die schoone vonst. — Driewerf gelukkig Nederland!

En dat alles geschied onder de fraaije paradox: schulden *ten laste van het rijk*, en *ten laste der Overzeesche Bezittingen*, *gevaarborgd door het rijk*, zijn eigenlijk hetzelfde. — Die stelling moge in een zeker derde waar zijn. Tot regvaardiging van hetgeen de regering verlangt is zij het niet. Bij de daarstelling dier schulden ten laste der Overzeesche Bezittingen nam men het tegendeel aan. Toen wendde men af het mogelijke aan om de vertegenwoordiging en de schuldeischer van het tegenovergestelde te overtuigen. Men verbond de Overzeesche Bezittingen voor die schuld, men liet den Gouverneur-Generaal der Oost-Indiën hypotheek voor dezelve op die Oost-Indiën verleenen; — daardoor zou die schuld steeds die der Oost-Indiën blijven, en bij verlies of verovering dier Bezittingen aan deze verbonden op den veroveraar overgaan. De renten alleen waarborgde het moederland. — Wij geven toe, dat dit alles toen welligt eene regering-vonst, eene list was om onder dien schoonen schijn de natie belast en geld in de vpietlike handen te krijgen. — Doch hoe dit zij, dit is zeker, dat daardoor althans eene schuld in de

wereld kwam, die, zoo dan al niet in waarheid, althans in vorm en naam onderscheiden was van die *ten laste van het rijk*, — en die steeds door den wetgever als daarvan onderscheiden beschouwd werd. Waarvan dus het noodzakelijk gevolg is, dat wanneer de wetgever in art. 16 van schulden *ten laste van het rijk* spreekt, hij deze die dien naam dragen bedoelt en uitsluit die dien naam niet dragen. Waartoe dienen anders namen en woorden? De regering spreekt daaromtrent haar eigen vonnis uit door in art. 6 van het ontwerp de schulden ten laste der Overzeesche Bezittingen eene uitdrukkelijke vermelding waardig te keuren. —

Maar daar is een 2° onderscheid, een gevolg van het eerste, een bewijs te meer daarvan, — het is dat de schulden *ten laste van het Rijk* uit de inkomsten van het moederland, die *ten laste der Overzeesche Bezittingen* uit die dier Bezittingen, ten zij het Rijk als borg moet optreden, betaald worden. —

Om dat gevolg nu weg te nemen, redeneert de regering het wezentlijk onderscheid of liever zij redeneert niet, maar denkt ze weg en roept als paradox, in strijd met al hetgeen de regering vroeger daaromtrent beweerde, ex cathedra uit: *dat er inderdaad geen onderscheid is*. — Dat beweren zou toch wel eenige gronden behoeven, dunkt ons, de zaak is minstens hoogst *questieus*, — doch toegestaan, hetgeen de regering tot grond van zijn beweren moet aannemen, dat namentlijk het vroeger opgegeven onderscheid slechts factisch voorgewend was, slechts tot een oogenblikkelijk middel om de natie te blinddoeken en geldschietters te vinden, en dus schulden ten laste der Overzeesche Bezittingen even verbindend voor de natie zijn, als die ten laste van het Rijk strekken moest, — toegestaan dit alles, — dan zou daaruit alleen volgen dat zij, wat dit derde, het verbindende en drukkende voor de natie betreft, gelijk kunnen gesteld worden, met schulden ten laste van het rijk, terwijl het juist die *noodige gelijkstelling* is, welke bewijst, dat zij eigenlijk geen schulden *ten laste van het rijk* zijn, door de wet nimmer als zoodanig zijn erkend of daaronder opgenomen. Waar art. 16 der monsterwet van schulden ten laste van het rijk spreekt, kan hij ze derhalve daaronder niet hebben bedoeld. — Waar de natie aan de regering 127 millioen vrijwillig gaf, op voorwaarde dat die na de dekking der te korten *alleen* tot aflossing van schulden *ten laste van het rijk* zouden strekken, kan de regering die niet tot schulden, aan welke de regering die naam vroeger nooit gaf, doen strekken, of zij schend de voorwaarden waarop haar het geld geschonken werd, zij maakt andermaal misbruik van de goede trouw der natie.

De meerderheid der vertegenwoordiging schijnt evenwel der regering ook daarin de hand te zullen reiken, ja de geheele verandering dier schulden in schulden ten laste van het rijk toe te juichen. Zij betoont zich dus gezind de *private administratie*-kas der regering van de lasten daarvan verbonden te ontheffen, opdat de regering in een grooter aantal baten zoude kunnen grasduinen. Zij toont zich verheugd de natie weder in even-grootte mate te kunnen belasten, als zij de regering bevoordeelt. En geen wonder, de Kamer is niet door de natie gekozen, hare meerderheid drukt het gevoelen, de behoeften der natie niet uit, maar schept, bevordert, en ondersteunt het stelsel, waaronder de natie te niet gaat, *de unie der regering met de oligarchie*, waardoor het eigenbelang der regering en der meerderheid der Kamer één en hetzelfde is, er beiden tot verdrukking der natie moeten samenwerken.

